

Nathalie Doyen

Vorm, tegenvorm en tussenvorm, begeleid door lichtinval en kleurverschillen

Nathalie Doyen, zelfportret.

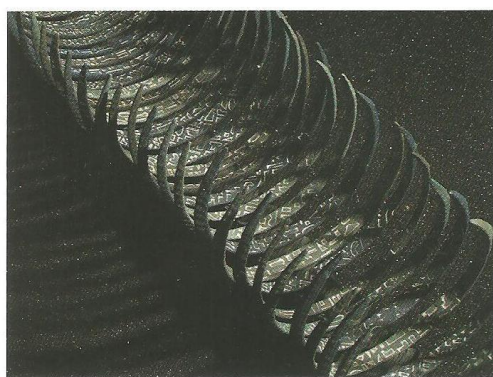
De natuur is haar inspiratiebron. Lange boswandelingen, wind, regen, zon en wolken, wisselende vergezichten, details als een dennenappel, mossen, de bast van een boom. De natuur in al zijn facetten, waargenomen met alle zintuigen. De beleving van al die rijkdom en verscheidenheid.

door Peggie Breitbarth

Nathalie Doyen (1964) werd opgeleid als keramist aan de Academie van Schone Kunsten in Doornik. De aandacht ging uit naar de traditionele benadering van het vak. En dus concentreerde zij zich op de pot, de vorm, de materiaalbeheersing en de huid. Met het nodige succes. Zij kreeg goede beoordelingen en won prijzen. De beperking van deze aanpak, de concentratie op de perfecte vorm en textuur, begon haar echter te benauwen. Zij zocht de ruimte. Eerst door vervormingen, vervolgens door haar vormen uiteen te laten vallen in onderdelen. Nog later maakte zij honderden kleine partikels, handgevormd of uit kleiplaten gesneden. In het atelier staan grote linnen zakken vol. De hang naar ruimte deed haar

ook omzien naar een atelier ver weg van de stad (Brussel) waar zij woonde. In de enorme stalling voor landbouwmachines in het piepkleine dorp Tourinne-la-Chaussée in de Ardennen, vond zij de ideale werkplek in een inspirerende groene omgeving.

Als vanzelf kwam zij uit op een andere presentatievorm. Geen serie objecten op de plank in de galerie, maar installaties, zoals op dat moment in de beeldhouwkunst al gebruikelijk was, maar in de keramiekwereld nog tamelijk onbekend. Aanvankelijk veroverde zij dit voor haar nieuwe terrein via een vrij streng geometrisch patroon in het platte vlak (*Correspondance*, 1994). Allengs werd het ruimtelijker, zoals het zuchtje wind

Nathalie Doyen, *Topali* (details), 2014; grès gekleurd met kobalt en porseleinenogobes, 1200°C; 380 x 47 x 23 cm. Foto Nathalie Doyen.